

Poslední úkol

Když se Filip příští ráno vzbudil, neviděl okolo sebe nic jiného než tmu. „Možná ještě nevyšlo slunce“, pomyslel si na pár vteřin, ale pak se zarazil. Proč slyšel motory aut a cítil zápach benzínu? Ale hlavně: Proč neležel na pohodlné posteli, která stála v jeho pokojíku v meceville? Filip se s očima pokoušel najít něco, co by mu poradilo, kde se nacházel, jenže marně. Nikde nebyla ani jiskřička světla, takže začal okolo sebe hmatat. Nevěděl přesně, co hledá, ale už rukama uchopil malý předmět s tlačítkem.

Jakmile ho Filip zmáčkli, prostor se před ním rozsvítil. „Co blbneš? Okamžitě vypni tu kapesní svítilnu, jinak-!“ rozčílila se Ema, hned co jí světlo vytrhlo ze spánku, jenže pak zmlkla. Stejně jako Filip a Tobiáš, který také už přestal spát, se teď ohlížela kolem. „Cože... My jsme snad v nakladáku?“, zeptal se Tobiáš. A opravdu: Místo zdí pokojíků z mecevil tady děti spatřily jen plachty nákladního auta, které jednoznačně jelo na dálnici. Filipa, Emu i Tobiáše popadl strach. Ema vyslovila myšlenku, kterou se pokoušeli zahnat: „Co, když nás někdo unesl?“ V tom se vozidlo zastavilo, muži s černými obleky rozevřeli dveře, popadli děti a začali je vléct ven. Hlavně Ema se bránila největší silou, ale nebylo jí to nic platné. Muži ji stejně jako Filipa a Tobiáše zavřeli za těžké kovové dveře osamělého domečku blízko nákladního auta.

Děti se ohlížely v prostoru, kde se nacházely. Všudě jenom žluté stěny chodeb, které nekonečně vedly do dalších prostorů s tisíci uliček. „To jsme snad v nějakém labyrintu?“, ptal se Filip. Najednou uslyšeli hlasité houkání, které se rozprostíralo přes celou místnost. Ema si chtěla zakrýt uši, ale to už místo hluku zazněl povědomý hlas Richarda Rause: „Dobré ráno, děcka! Dosud ne tak dokonalé pro vás, ale já se tady pěkně bavím.“

Nemyslíte si také, že tahle akce je moc přehnaná na soutěž v televizi? To asi bude kvůli tomu, že jste celou dobu byli jen loutky v mé hře... Je zajímavé, že je potřeba jen jediný člověk, aby ošidil miliony diváků, kteří v klidu pozorovali, jak se trápíte s úkoly. Ale tenhle úkol bude nejhorší, protože je skoro nemožné ho splnit. Tahle obrovská hala je malá část backrooms, což jsou řada interiérů nebo krajin, které mají odhadnutou velikost 155 miliard kilometrů čtverečních. Váš jediný a nejspíš poslední úkol ve vašem životě je, se odtud dostat. Jen se nenechte vystrašit nebezpečným bytostma. Hlavně byste se neměli dostat do velké prázdnoty jmenované 'The Void', kde byste se trápili navždy. Máte ještě otázky?" „Říkal jste, že jste provozoval soutěž sám, ale co je s tajným mecénášem?", zařval Tobiáš okamžitě. Raus se znovu ozval: „Nevěděl jsem, že po tom všem stále věříte v tajného mecénáše. Asi jste ještě naivnější, než jsem si myslel. On byl samozřejmě naprogramovaný, stejně jako všechny ostatní filmové efekty." Dětem se nechtělo uvěřit zlomyslné pravdě, kterou právě uslyšely. Dokonce Tobiášovi, který se vždy předváděl, bylo do breku. „Mohli byste nám dát přesnější instrukci, jak se odtud dostat?", naříkala Ema. Ale Richard Raus ztichl.

Pronásledovatel

Filip přemýšlel o své mamince, která se teď určitě klepala strachem. Proč se jen tak tvrdohlavě pokoušel, jí přemluvit, aby ho do televizní show pustila? Ani neměl možnost, se naposledy rozloučit... Filipa ze zoufání vytrhl Tobiášův hlas: „Slyšíte to také?" Opravdu, přibližoval se k nim zvuk podobný kovovému řetězu, který smýká o zem. Děti zticha pozorovaly chodbu, odkud hluk přicházel. Pomalu dokázaly rozpoznat, co se z tmy uličky

pohybovalo k nim. Bylo to strašidelná bytost sestavená z tenkých černo – šedých drátů. I když neměla oči ani obličej, měla jednoznačně namířeno směrem, kde stáli Filip, Ema a Tobiáš. Čím mrštněji všichni tři utíkali, tím víc se zrychlovala i bytost. Z ničeho nic vykřikl Tobiáš: „Zastavte se!“ „Ty nás snad chceš zabít?“, panikařila Ema. „Tak mi aspoň hod’ tu kapesnou svítilnu!“, odpověděl Tobiáš, „Vím co dělám, viděl jsem to ve videohře. Prostě mi věř!“ Ema ho nechápala. Jak si mohl myslet, že získal její důvěru, potom co se choval naprosto narcisticky? Ale i jemu šlo o život a o smrt... Z kterého důvodu by tedy měl lhát? Nakonec se otočila a podala Tobiášovi svítilnu. Ten ji zapnul, až se na jejich pronásledovatele vrhlo oslepující světlo. Bytost okamžitě zůstala stát, vyhrkla poslední bolestivý výkřik a rozpadla se na prach. „Tak to bysme měli“, šeptl Tobiáš. Filip a Ema na něho zírali vykulenýma očima. Jejich nepřítel jim právě zachránil život? Jakmile Tobiáš dvojici vyslal pár vysměšných pohledů, odvrátili pohled.

Z ničeho nic se vedle nich objevil podnos s červeným tlačítkem. Filip se tak vylekal, že zakopl o vlastní nohy a omylem ho zmáčkł. V tom se propadli do černa.

Horská dráha

Filip pomalu cítil, jak se jeho nohy opět dotýkaly země. Ze strachu před tmou měl zavřené oči, a teď, jak je otevřel, si hned všiml velikých vrat s rezavým nápisem ‘The Theme Park’. Předtím než Filip zvládl přeložit slova, všiml si různých atrakcí, kolotočů i horských dráh. Vlastně plocha před nimi vypadala jako obyčejný zábavný park, jenomže se tam nikdo kromě nich nenacházel a stroje fungovaly bez lidské pomoci. Filip, Ema a Tobiáš se společně vydali do vnitřku. Každý z nich chtěl vyzkoušet všechny

zábavné atrakce po strašidelných událostech poslední hodiny. Jenomže si nebyli jistí, jestli tohle není past. „Nechápu, proč nás tlačítko poslalo na takové veselé místo, když jsou backrooms prý tak nebezpečné“, tázala se Ema. Hned co větu dořekla, uslyšeli ženský robotický hlásek: „Vítejte v ‘The Theme Park’, nejzábavnějším parku na celém světě! Moje nejoblíbenější atrakce je horská dráha, která se při každé jízdě chová jinak. Máte šanci z dvacetipěti procent získat nekonečnou zásobu jídla, padesátiprocentní možnost se dostat do dalšího neutrálního levlu a posledními dvacetipěti procenty budete uvězněni v nebezpečném levlu. Chcete se projet?“ Tobiáš se významě podíval na ostatní: „Naší jedinou nadějí je, projít další vyšší levli a potom se propracovat do cíle. Navíc nevydržíme nekonečně bez jídla a tohle je jedno z mála míst v backrooms, kde jídlo není otrávené. Teda podle mé videohry...“ „Co by se stalo, kdyby nás dráha poslala do nebezpečí?“, bál se Filip. Tobiáš chvíli popřemýšlel, než ho uklidnil: „Zase bychom se zachránili, jako posledně ve žluté hale.“ Doopravdy však věděl, že úroveň, kde byli na začátku, nepatřila k opravdu nebezpečným. Kdyby se dostali do interiérů jako je například ‘Run for your life’, znamenalo by to smrt. Jenomže se musel svést na atrakci, je to pro srovnání s jinými rozhodnutími tohoto labyrintu hodně bezpečné. Nechtěl Filipovi a Emě nahánět strach. Společně s Emou nastoupil do jednoho z vagónů, cítil, jak jedou pořád rychleji a rychleji. Nejspíš se horskou dráhou vozili už desetkrát, bylo jim z toho špatně. A pak na chvíli necítili vůbec nic.

Koupaliště

Tobiáš a Ema začali rozeznávat barvy a obrysy před nima. Jejich uši zaznamenávaly tiché šplouchání vody. Pak slyšeli příjemný

hlas: „Vítejte v levlu 37!“ Oba se soustředili, protože očekávali vysvětlení, kde se nachází východ z interiéru, ale zbytečně. Jakmile se jejich zrak opět zbystřil, ohlédli se kolem: Stáli na schodech, vedoucích do osvětleného prostoru s černo – bíle kostkovanými stěnami. Jenomže schody končily na dně veliké vodní plochy. Tohle místo dětem připomínalo obvyklé koupaliště, protože se zdálo bezpečné, široko daleko nepoznali jedinou příšeru, divné zvuky neboli tmavé kouty. „Podle mě nám nehrozí nebezpečí. Ale kde je Filip?“, se divila Ema.

Schody

Filip také nastoupil na horskou dráhu. Po několika jízdách se mu udělalo černo před očima. Potom, co je otevřel, spatřil do šířky malou a kulatou místnost. Ale pak se podíval nad hlavu a začal se cítit bezmocně: Hleděl na určitě víc než pět tisíc schodů, které vedly někam do výšky. Pokoj, kam se dostal, byl tak vyvýšený, že ani strop nebyl zřetelně vidět. Filipa naplňovala zoufalost. Nebyl si jistý, jestli z backrooms uteče živý nebo zemře na přílišné namáhání z výstupu těch schodů. Ale jakou měl jinou možnost, než to zkusit? A tak chopil všechnu jeho odvalu i sílu a zahájil svou dlouhou cestu, schod za schodem.

Kontaktní čočky

Ema a Filip neměli ponětí, jak najít cestu z kostkovaného koupaliště. Nakonec se domluvili, že stojí o pokus, vodou podplavat malý tunel, který se nacházel v levém rohu za schodama. Tobiáš se chtěl vydat do velkého bazénu, jenomže Ema ho zadržela: „Počkej! Musím si vyndat kontaktní čočky, četla jsem totiž, že nesmí přijít do doteku s vodou.“ Tobiáš se na okamžik podívil, než vyprskl smíchy. „Čemu se tak chechtáš?“,

rozzlobila se na něho Ema. Behěm toho si opatrně oddělala kontaktní čočky z očí. Potom, co se Tobiáš trochu uklidnil, vyhrkl: „Jen jsem nevěděl, že krátkozrací lidé se smějí stát agentami. Uklidni se, Emo! Nebo bych měl říct správně: Ty brejlovče!”

„Nejsem krátkozraká, takže vidím ostře do dálky, jsem jenom dalekozraká. To znamená, že nedokážu číst třeba časopisy bez problémů. Kromě toho je brejlovec nejbezpečnější had Indie-“, obhajovala se Ema, jenže Tobiáš jí v ten moment vytrhl krabičku s čočkami z ruky a rychlostí začal plavat pryč od jeho společnosti.

„Nemysli si, že tě nechytím!“, řvala na něho. Nato skočila energicky do vody. Použila přitom až moc sil, kvůli čemu se pohybovala příliš hbitě dál a dál ke dnu. Kdyby neměla zavřené oči, možná by si včas všimla černo- bíle kostkovaného podzemí bazénu. Ale už bylo pozdě, její hlava se dotknula dna. Když to ucítila, hned rozevřela víčka. Ale nebyla to bolest, co proudila tělem Emy. Cítila něco jako stav beztlíže. Soustředila se celou dobu na tenhle ulehčující pocit, že úplně zapoměla na koupaliště, kde by se měla nacházet. Ale před očima už nenalezla průhlednou vodu, kostkované dno nebo Tobiáše. Teď před sebou viděla jen velké kovové dveře osvětlené s výraznými červenými písmeny, tvořící slovo ‘EXIT’. Emu opustila beztlíže, a tak kráčela ke dveřím, otevřela je a byla uvítána nejprve oslnivým sluncem a pak zápachem aut. „Jsem volná!“, vypískla radostně. Chtěla větu opakovat, jenomže si ověřila místo, kam ji dveře dovedly. Do ulice plných vysokých domů, chodců, aut, dokonce pár psů. Vedle osamělé lavičky stálo přesně to, co hledala: telefonní budka. Utíkala jako blesk k ní a vyt’ukala policejní číslo. Počkala, než se ozval hlas muže a pak spustila: „Jmenuju se Ema, je mi třináct let a nutně potřebuju pomoc-“ Policista ji ale přerušil: „Jsi ta holka ze soutěže ‘Tajný mecenáš?’“ Ema přitakala. „Díky bohu! Už se nám

podářilo najít Richarda Rause i se skrýší, odkud dokázal pozorovat backrooms a mluvit do mikrofonu. Jsou Filip a Tobiáš u tebe?”, pokračoval. Ema povídala se slzama v očích: „ Právě, že nejsou. Byla jsem s Tobiášem v levlu 37, ale dostala jsem se odtud jenom já, ani nevím jak. Filipa jsem už dlouho neviděla, určitě bloudí někde samotný, teda jestli je ještě na živu...” Ema teď plakala jako vodopád. Muž zase převzal mluvení: „ Chápu, že jsi vystrašená, ale neboj: Moji kolegové měli možnost pozorovat tvůj útek z koupaliště a momentálně rozhlasem radí Tobiášovi, aby tě napodobil. Filip taky bude v pořádku, jestli nadále bude vystupovat tak statečně těch 6000 schodů.”

Vzkaz

Filip se cítil, jako by mu docházel dech. Už ale cítil, že byl na konci. Bylo důležité, že se soustředil jen na dalších pár metrů, krok za krokem. Chtěl položit svoji nohu na další schod, jenomže se před ním objevila daleká plocha. Znamenalo to snad... „Zvládl jsem to”, pošeptal. Ale kde byl východ? Nebylo tady vůbec nic. Jen schody za zády Filipa, zábradlí a plošina před ním. Byla snad všechna námaha zbytečná? To přece nebylo možné! Musel tu někde být minimálně vchod do další úrovně... Čím dál nad tím Filip přemýšlel, tím hlasitěji se ozývala potlačená myšlenka, že leží špatně. Filip se zhroutil na zem a s ním všechna naděje. Velké slzy tekly Filipovi přes tvář jako o závod a břicho mu hladem kručelo. Pak si ale všiml něčeho malého, ležícího u zábradlí. Byl to kousek papírku, který si hned vzal do třesoucích se rukou. Obrátil ho na druhou stranu a četl si zanechaný vzkaz: ‘Vím, jak absurdně to zní, ale jediný východ z tohoto levlu je skok z plošiny až dolů nebo smrt. Věř mi!’ Filip vstal a nahlédl přes zábradlí. Místo stovek schodů a hnědých parket na podlaze, se pod ním rozproztřívala

velká, bíle svítící díra. Opravdu neměl jinou možnost... Bez dlouhého přemýšlení si sednul na okraj zábradlí a pak se prostě spustil. Cítil, jak ztratil rovnováhu a tělo, které se teď přibližovalo stále víc k bílému nic. Za pár vteřin do něj spadnul. Volný pád vystřídal stav beztlíže. Filip si užíval pocit vznášení, během čeho byl lehký jako peříčko. Pak opět cítil půdu pod nohama. Ani mu nebylo jasné, že během pádu měl zavřené oči. Když je otevřel, stály před ním kovové dveře s červeně svítícími slovy 'EXIT'. Ale nebyl sám, před dveřma rozpoznal lidskou siluetu. Jakmile ten někdo otočil hlavu, Filip se na něj vrhl a sevřel ho do pevného objetí. „Tobiáší!“, vyhrkl se vzlykem. „Povoluju ti, objímat mě tolikrát, jak chceš, ale teprve potom, co otevřeme tuhle bránu do svobody“, odpověděl mu Tobiáš. Společně vystoupili z backrooms a spatřili ne jenom Emu, ale i policisty, novináře i dav zvědavých lidí. Nejhlavnější však byli jejich rodiče, kteří stáli s pláčem zmokřenými kapesníky vedle Emy. Hned k nim přiběhli a vrhli se jim do náruče. Nakonec tedy bylo všechno tak, jak to má být.